USNESENÍ

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátě složeném z předsedy JUDr. Bohuslava Hnízdila a soudců JUDr. Milady Tomkové, JUDr. Brigity Chrastilové, JUDr. Ludmily Valentové a Mgr. et Bc. et Ing. Radovana Havelce v právní věci **žalobkyně: H. L.,** zastoupena Mgr. Alexandrem Vaškevičem, advokátem, Plzeň, Františkánská 7, proti **žalovanému: Ministerstvo vnitra,** Praha 7, Nad Štolou 3, proti rozhodnutí žalovaného č. j. OAM - 159/VL - 20 - 19 - 2006 ze dne 28. 2. 2006, v řízení o kasační stížnosti žalobkyně proti usnesení Krajského soudu v Ostravě č. j. 63 Az 31/2006 - 23 ze dne 2. 4. 2007,

takto:

I. Kasační stížnost **se odmítá** pro nepřijatelnost.

II. Žádný z účastníků **nemá** právo na náhradu nákladů řízení o kasační stížnosti.

Odůvodnění:

Žalobkyně (dále též „stěžovatelka“) brojí včasnou kasační stížností proti shora označenému usnesení, kterým bylo odmítnuto její podání označené jako žaloba proti rozhodnutí žalovaného, jímž byla zamítnuta její žádost o azyl jako zjevně nedůvodná podle ustanovení § 16 odst. 2 zákona č. 325/1999 Sb., o azylu a o změně zákona č. 283/1991 Sb., o Policii České republiky, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „zákon o azylu“).

Kasační stížnost podal účastník řízení, z něhož napadené rozhodnutí krajského soudu vzešlo (§ 102 zákona č. 150/2002 Sb., soudního řádu správního, dále jen „s. ř. s.“), byla podána včas (§ 106 odst. 2 s. ř. s.). Stěžovatelka v kasační stížnosti uplatňuje důvody kasační stížnosti subsumovatelné podle svého obsahu pod ustanovení § 103 odst. 1 písm. e) s. ř. s. Konkrétně totiž tvrdí, že v jejím případě krajský soud nezákonně odmítl žalobu pro nesplnění podmínek řízení ve smyslu § 46 odst. 1 písm. a) s. ř. s. Stěžovatelka namítá, že krajský soud flagrantním způsobem porušil ustanovení § 37 odst. 5 s. ř. s., neboť ji nevyzval k odstranění vad podání a nestanovil jí k odstranění vad lhůtu. Stěžovatelka se domnívá, že tímto postupem krajský soud zasáhl rovněž do jejího práva na spravedlivý proces ve smyslu čl. 36 odst. 2 Listiny základních prav a svobod. Navíc je přesvědčena, že její podání bylo natolik konkrétní, že bylo lze dovodit, čeho se domáhala a z jakých skutkových důvodů. Podle názoru stěžovatelky měl tedy krajský soud správně přistoupit podle § 37 odst. 5 s. ř. s. k výzvě k odstranění vad podání a stanovit jí k tomu přiměřenou lhůtu. Soud I. stupně však nic

takového neučinil, přičemž to, jak sám uvedl v odůvodnění, považoval za zbytečné s ohledem na ustanovení § 72 odst. 1 s. ř. s. Stěžovatelka je však přesvědčena, že lhůta podle § 72 odst. 1 s. ř. s. a lhůta podle § 37 odst. 5 s. ř. s. žalobkyni ještě nepočala běžet, neboť žalobkyně nebyla k odstranění vad podání vyzvána. Stěžovatelka zároveň požádala o přiznání odkladného účinku kasační stížnosti (tato žádost je ovšem bezpředmětná, neboť kasační stížnost ve věcech azylových je podle § 32 odst. 5 zákona o azylu vybavena odkladným účinkem ze zákona).

Po konstatování přípustnosti kasační stížnosti se Nejvyšší správní soud ve smyslu ustanovení § 104a s. ř. s. zabýval otázkou, zda kasační stížnost svým významem podstatně přesahuje vlastní zájmy stěžovatelky. Pokud by tomu tak nebylo, musela by být podle citovaného ustanovení odmítnuta jako nepřijatelná. Zákonný pojem „přesah vlastních zájmů stěžovatele“, který je podmínkou přijatelnosti kasační stížnosti, představuje typický neurčitý právní pojem, jehož výklad provedl Nejvyšší správní soud již ve svém usnesení ze dne 26. 4. 2006, č. j. 1 Azs 13/2006 - 39. O přijatelnou kasační stížnost se podle tohoto usnesení může jednat v následujících typových případech:

1) Kasační stížnost se dotýká *právních otázek, které dosud nebyly vůbec či nebyly plně řešeny judikaturou Nejvyššího správního soudu*.

2) Kasační stížnost se týká *právních otázek, které jsou dosavadní judikaturou řešeny rozdílně*. Rozdílnost v judikatuře přitom může vyvstat na úrovni krajských soudů i v rámci Nejvyššího správního soudu.

3) Kasační stížnost bude přijatelná pro potřebu učinit *judikatorní odklon*, tj. Nejvyšší správní soud ve výjimečných a odůvodněných případech sezná, že je namístě změnit výklad určité právní otázky, řešené dosud správními soudy jednotně.

4) Další případ přijatelnosti kasační stížnosti bude dán tehdy, pokud by bylo v napadeném rozhodnutí krajského soudu shledáno *zásadní pochybení, které mohlo mít dopad do hmotněprávního postavení stěžovatele*.

O zásadní právní pochybení se v konkrétním případě může jednat především tehdy, pokud:
a) Krajský soud ve svém rozhodnutí *nerespektoval ustálenou a jasnou soudní judikaturu* a nelze navíc vyloučit, že k tomuto nerespektování nebude docházet i v budoucnu.
b) Krajský soud *v jednotlivém případě hrubě pochybil* při výkladu hmotného či procesního práva.

Z výše uvedeného plyne, že v zájmu stěžovatele v řízení o kasační stížnosti ve věcech azylu je nejenom splnit podmínky přípustnosti kasační stížnosti a svoji stížnost opřít o některý z důvodů kasační stížnosti, stanovených v ustanovení § 103 odst. 1 s. ř. s. Zájmem stěžovatele je rovněž uvést, v čem spatřuje, v mezích kritérií přijatelnosti popsaných výše, v konkrétním případě přesah svých vlastních zájmů, a z jakého důvodu by tedy měl Nejvyšší správní soud předloženou kasační stížnost věcně projednat. Tak se ovšem v případě stěžovatelky nestalo.

Na základě shora uvedených obecnějších úvah Nejvyšší správní soud v projednávané věci konstatuje, že stěžovatelka argumentuje kasačními důvody zakotvenými v ustanovení § 103 odst. 1 písm. e) s. ř. s. a namítá, že krajský soud nesprávně aplikoval ustanovení § 46 odst. 1 písm. a) s. ř. s. ve spojení s ustanovením § 71 a § 72 s. ř. s. Podle názoru stěžovatelky

doplnění žaloby provedené jejím advokátem po uplynutí lhůty k podání žaloby za účelem odstranění absence žalobních bodů původního podání měl krajský soud posoudit jako doplnění účinné a její žalobu měl meritorně přezkoumat. K argumentaci stěžovatelky může Nejvyšší správní soud pouze podotknout, že otázkou aplikace § 71 a § 72 s. ř. s. (resp. jejich předchůdců v úpravě správního soudnictví před 1. 1. 2003) se zabývají početná rozhodnutí rozličných soudů, s nimiž se rozhodující senát Nejvyššího správního soudu ztotožňuje - namátkou srovnej např. nález Ústavního soudu ze dne 19. 11. 1999, sp. zn. IV. ÚS 432/98, rozsudek Vrchního soudu v Praze ze dne 25. 10. 1999, č. j. 6 A 28/98 - 47, nález Ústavního soudu ze dne 10. 3. 1999, sp. zn. I. ÚS 164/97, usnesení Vrchního soudu v Praze ze dne 19. 1. 1993, č. j. 6 A 85/92 - 5, zvláště pak usnesení Nejvyššího soudu ČR ze dne 24. 11. 1992, č. j. 6 A 73/92 - 12; z judikatury Nejvyššího správního soudu pak srovnej především rozsudek rozšířeného senátu Nejvyššího správního soudu ze dne 20. 12. 2005, č. j. 2 Azs 92/2005 - 58, www.nssoud.cz., který se pregnantně zabývá vymezením náležitostí žalobního bodu. Ve vztahu k projednávané věci pak je třeba zejména vyzdvihnout, pokud jde o možnost doplňování žalobních bodů po uplynutí lhůty pro podání žaloby, závěry rozsudku Nejvyššího správního soudu ze dne 9. 8. 2004, č. j. 2 Azs 63/2004 - 46, www.nssoud.cz. Krajský soud se přitom prima facie v napadeném usnesení nikterak neodchyluje od výkladu předmětných ustanovení podaného v citovaných rozhodnutích. Ustálená a vnitřně jednotná judikatura Nejvyššího správního soudu poskytuje tedy dostatečnou odpověď na všechny námitky podávané v kasační stížnosti. Nejvyšší správní soud neshledal ani žádné jiný z výše vymezených důvodů pro přijetí kasační stížnosti k věcnému projednání. Za těchto okolností Nejvyšší správní soud konstatuje, že kasační stížnost svým významem podstatně nepřesahuje vlastní zájmy stěžovatelky. Shledal ji proto ve smyslu ustanovení § 104a s. ř. s. nepřijatelnou a odmítl ji.

O nákladech řízení rozhodl soud podle ustanovení § 60 odst. 3 s. ř. s. ve spojení s § 120 s. ř. s., podle něhož žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení, jestliže byl návrh odmítnut.

P o u č e n í : Proti tomuto usnesení **n e j s o u** opravné prostředky přípustné.

V Brně dne 8. listopadu 2007

JUDr. Milada Tomková
člen senátu určený dle rozvrhu práce
provést jednotlivý potřebný úkon v době
překážky v práci předsedy senátu
JUDr. Bohuslava Hnízdila